

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 18329/14
Vlatka MIKOVIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući dana 26. travnja 2016. godine u Vijeću u sastavu:

Paul Lemmens, *predsjednik*,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro, *suci*,

i Milan Blaško, *vršitelj dužnosti tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 19. veljače 2014. godine,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositeljica zahtjeva, gđa Vlatka Miković, je hrvatska državljanica rođena 1956. godine i živi u Zagrebu. Podnositeljicu zahtjeva zastupala je gđa D. Pešo, odvjetnica iz Osijeka.

2. Hrvatsku Vladu ("Vlada") je zastupala njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi:

1. Parnični postupak

4. Dana 22. siječnja 1998. godine podnositeljica zahtjeva je podnijela tužbu Općinskom sudu u Osijeku protiv svog susjeda čija joj je kuća blokirala vidik.

5. Presudom od 30. siječnja 2006. godine općinski sud je djelomično presudio u korist podnositeljice zahtjeva.

6. Dana 13. prosinca 2007. Županijski sud u Osijeku je potvrdio prvostupanjsku presudu koja je time postala pravomoćna.

7. Dana 29. veljače 2008. godine podnositeljica zahtjeva, koju je zastupala odvjetnica, istovremeno je podnijela reviziju i ustavnu tužbu.

8. Dopisom od 27. studenoga 2008. godine Ustavni sud je obavijestio punomoćnicu podnositeljice zahtjeva da je zastao s postupkom povodom podnositeljice ustavne tužbe dok Vrhovni sud ne odluči o njezinoj reviziji. Uputio ju je da će se postupak nastaviti na njezin prijedlog, nakon što ga obavijesti o odluci Vrhovnog suda i dostavi primjerak iste.

9. Rješenjem od 18. prosinca 2008. godine Vrhovni sud je odbacio reviziju podnositeljice zahtjeva kao nedopuštenu. To rješenje je dostavio punomoćnici podnositeljice zahtjeva 14. siječnja 2009. godine.

10. Čini se da punomoćnica podnositeljice zahtjeva istu nije obavijestila o tom rješenju. Stoga je podnositeljica zahtjeva zatražila od Vrhovnog suda da joj osobno dostavi to rješenje, što je Vrhovni sud i učinio 5. srpnja 2014. godine.

11. Dana 8. srpnja 2014. godine podnositeljica zahtjeva je predložila da se nastavi postupak pred Ustavnim sudom te je dostavila presliku rješenja Vrhovnog suda. Također je obavijestila Ustavni sud da je istoga dana opozvala punomoć svoje punomoćnici.

12. Ustavni sud je stoga nastavio postupak i rješenjem od 18. prosinca 2014. godine odbio podnositeljčinu ustavnu tužbu.

2. Postupak nakon zahtjeva podnositeljice za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

13. U međuvremenu, 29. lipnja 2007. godine podnositeljica zahtjeva je podnijela zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku (vidi par.15. u daljnjem tekstu) Vrhovnom sudu, prigovorivši duljini navedenog parničnog postupka.

14. Rješenjem od 28. kolovoza 2008. godine Vrhovni sud je utvrdio povredu podnositeljčinog prava na suđenje u razumnom roku i dosudio joj 14.000 hrvatskih kuna (HRK) naknade.

B. Mjerodavno domaće pravo

15. Članci 27. i 28. Zakona o sudovima ("Narodne novine" br. 150/05 s naknadnim izmjenama i dopunama) koji je bio na snazi između 29. prosinca

2005. i 13. ožujka 2013. godine, predviđali su zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku kao pravno sredstvo za prekomjerno trajanje sudskog postupka. Izvorni tekst tih dviju odredaba koji je bio na snazi između 29. prosinca 2005. i 28. prosinca 2009. godine glasi kako slijedi:

III. ZAŠTITA PRAVA NA SUĐENJE U RAZUMNOM ROKU

Članak 27.

"(1) Stranka u sudskom postupku koja smatra da nadležni sud nije odlučio u razumnom roku o njezinom pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo, može neposredno višem sudu uputiti zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku.

(2) Ako se zahtjev odnosi na postupak koji je u tijeku pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske, Visokim prekršajnim sudom Republike Hrvatske ili Upravnim sudom Republike Hrvatske, o zahtjevu će odlučiti Vrhovni sud Republike Hrvatske.

(3) Postupak odlučivanja o zahtjevu iz stavka 1. ovoga članka je hitan."

Članak 28.

"(1) Ako sud iz članka 27. ovoga Zakona utvrdi da je zahtjev podnositelja osnovan, odredit će rok u kojem sud pred kojim je postupak u tijeku mora odlučiti o pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo podnositelja zahtjeva, te odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegovog prava na suđenje u razumnom roku.

(2) Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od 3 mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu [...]

(3) Protiv rješenja o zahtjevu za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku može se u roku od 15 dana podnijeti žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske. Protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske žalba nije dopuštena, ali se može pokrenuti ustavna tužba."

PRIGOVORI

16. Podnositeljica zahtjeva je prigovorila temeljem članka 6. stavka 1. Konvencije ukupnoj duljini gore navedenog parničnog postupka, naročito u dijelu pred Ustavnim sudom.

17. Podnositeljica zahtjeva je također prigovorila da nije imala na raspolaganju pravno sredstvo kojim bi mogla prigovoriti duljini postupka pred Ustavnim sudom.

PRAVO

A. Navodna povreda članka 6. stavka 1. Konvencije

18. Podnositeljica zahtjeva je prigovorila da duljina parničnog postupka u pitanju nije bila u skladu sa zahtjevom "razumnog roka" iz članka 6. stavka 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi [...] svatko ima pravo da [...] sud [...] u razumnom roku ispita njegov slučaj [...]"

19. Vlada je osporila dopuštenost ovog zahtjeva iz dva razloga. Tvrdila je da podnositeljica zahtjeva, u dijelu u kojem je prigovorila duljini postupka pred općinskim i županijskim sudom (dalje u tekstu: "niži sudovi"), nije iscrpila domaća pravna sredstva. U dijelu u kojem se njezin prigovor odnosio na postupak pred Ustavnim sudom, Vlada je tvrdila da je prigovor podnositeljice zahtjeva bio očigledno neosnovan.

20. Razdoblje koje treba uzeti u obzir započelo je 22. siječnja 1998. godine kada je podnositeljica zahtjeva podnijela tužbu (vidi prethodni par. 4.), a završilo je 18. prosinca 2014. godine kada je Ustavni sud odbacio njezinu ustavnu tužbu (vidi prethodni par.12.). Dakle, trajalo je šesnaest godina i otprilike jedanaest mjeseci na četiri razine nadležnosti, od kojih je postupak pred Ustavnim sudom trajao šest godina i otprilike deset mjeseci.

1. Tvrđnje stranaka

21. Vlada je tvrdila da podnositeljica zahtjeva nije iscrpila domaća pravna sredstva zato što u ustavnoj tužbi nije postavila pitanje duljine postupka pred nižim sudovima.

22. Što se tiče postupka pred Ustavnim sudom, Vlada je tvrdila da je podnositeljica zahtjeva čekala otprilike šest godina prije nego što je zatražila da se postupak nastavi, te je na taj način pridonijela njegovoj duljini.

23. Podnositeljica zahtjeva nije dostavila odgovor na očitovanje Vlade nego samo zahtjev za pravičnom naknadom. Dakle, ona nije komentirala Vladine prigovore o nedopuštenosti.

2. Ocjena Suda

24. Sud najprije ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na sljedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, predmet, *Cocchiarella protiv Italije* [VV], br. 64886/01, par. 68., ECHR 2006-V).

(a) Glede duljine postupka pred nižim sudovima

25. Sud primjećuje da u odnosu na ovaj dio zahtjeva, podnositeljica nije u potpunosti iskoristila dostupna domaća pravna sredstva. Istina je da je ona podnijela zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku temeljem članka 27. Zakona o sudovima i da je Vrhovni sud utvrdio povredu tog prava te joj dosudio naknadu (vidi prethodne par.13.-15.). Ukoliko podnositeljica zahtjeva nije bila zadovoljna s iznosom te naknade, ona je mogla podnijeti ustavnu tužbu temeljem članka 28. stavka 3. istog zakona (vidi prethodni par. 15.). Međutim, ona to nije učinila.

26. Slijedi da je ovaj dio podnositeljičinog zahtjeva nedopušten temeljem članka 35. stavka 1. Konvencije zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava i da ga treba odbaciti temeljem članka 35. stavka 4.

(a) Glede duljine postupka pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske

27. Napominje se da je podnositeljica tek 8. srpnja 2014. godine obavijestila Ustavni sud o rješenju Vrhovnoga suda od 18. prosinca 2008. godine i zatražila Ustavni sud da nastavi s postupkom, iako je to rješenje dostavljeno njezinoj punomoćnici još 14. siječnja 2009. godine, odnosno gotovo šest godina ranije (vidi prethodne par. 9.-11.). U mjeri u kojoj je to kašnjenje rezultat određenih propusta u zastupanju podnositeljice zahtjeva (kao što je nedostatak komunikacije između nje i njezine odvjetnice), Sud, uzimajući u obzir svoju sudsku praksu (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Muscat protiv Malte*, br. 24197/10, par. 56., 17. srpnja 2012.), ponavlja da se država u pravilu ne može smatrati odgovornom za takve propuste. Bila je dužnost podnositeljice zahtjeva održavati redovite kontakte sa svojom punomoćnicom (vidi, *a fortiori*, naprijed citirani predmet *Muscat*, par.59.).

28. Sud također primjećuje da je, nakon što je podnositeljica zahtjeva zatražila od Ustavnog suda da nastavi s postupkom, isti trajao oko pet mjeseci (vidi prethodni par.12.), a koje razdoblje se ne može smatrati prekomjernim. Sud stoga smatra, u svjetlu kriterija uspostavljenih njegovom sudskom praksom (vidi prethodni par. 24.), da se duljina postupka pred Ustavnim sudom može gotovo u cijelosti pripisati podnositeljici zahtjeva.

29. Slijedi da je ovaj dio podnositeljičinog zahtjeva nedopušten temeljem članka 35. stavka 3. a) Konvencije kao očito neosnovan i da ga treba odbaciti temeljem članka 35. stavka 4.

B. Navodna povreda članka 13. Konvencije

30. Podnositeljica zahtjeva je također je prigovorila, ne pozivajući se ni na jedan članak Konvencije, da nije imala na raspolaganju nikakvo pravno sredstvo kojim bi mogla prigovoriti duljini postupka pred Ustavnim sudom.

31. Sud smatra da se ovaj prigovor treba ispitati temeljem članka 13. Konvencije koji glasi kako slijedi:

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kada su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu."

32. Sud ponavlja da članak 13. traži pravni lijek u domaćem pravu samo kada pojedinac ima "dokazivu tvrdnju" da je neko od njegovih prava ili sloboda navedenih u Konvenciji povrijeđeno (vidi, na primjer, predmet *Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 27. travnja 1988., par. 52., Serija A br. 131). Međutim, s obzirom na svoja prethodna utvrđenja prema kojima je podnositeljičin prigovor duljine postupka temeljem članka 6. stavka 1. Konvencije nedopušten kao očigledno neosnovan u dijelu u kojem se odnosi na duljinu postupka pred Ustavnim sudom (vidi prethodne par. 27.-29.), Sud smatra da se njezin povezani prigovor temeljem članka 13. Konvencije ne može smatrati "dokazivim" u smislu sudske prakse suda.

33. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten temeljem članka 35. stavka 3. a) Konvencije kao očito neosnovan i da ga treba odbaciti temeljem članka 35. stavka 4.

Zbog svih ovih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 19. svibnja 2016. godine.

Milan Blaško
Vršitelj dužnosti tajnika

Paul Lemmens
Predsjednik

@ Ured zastupnika pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana.